

est's unu.”

“Vol-, pardonu—Vi-Scias-Kiu estis ĉe Porkalo?”

“Antaŭ multaj jaroj,” diris Hagrid.

Ili aĉetis por Hari la kurslibrojn en butiko nomata Parafo^[1] & MakKul, kie la bretoj estis pristakitaj ĝis la plafono per libroj tiel grandaj, kiel pavimŝtonoj lede binditaj; per libroj je la grandeco de poŝtmarko kun silkaj kovriloj; per libroj plenaj je strangaj ciferoj, aŭ tute nenion. Eĉ Dadli, kiu neniam legis ion ajn, ekstazus se li havus iujn el ili en la manoj. Hagrid preskaŭ bezonis fortreni Hari de *Malbenoj kaj Kontraŭ-Malbenoj (Prisorĉu viajn amikojn kaj konsternu viajn malamikojn per la lastmodaj venĝaĵoj: harfaligo, gumogamboj, langoligo, kaj multmulte pli)* de prof. Vindictus Viridian.

“Mi provis ekscii kiel malbeni Dadli.”

“M’ ne dices, ke ti’ ne estus bona ide’, sed vi devos neniam uzi la magion en la mogla mondo, ‘scepte en tre sp’cifaj kondiĉoj,” diris Hagrid. “Kaj aliflanke, vi ‘nkoraŭ ne povus fari jun ajn el tiuj m’lbenoj, vi b’zonos multe pli da studad’ antaŭ ol vi atingos ti’n nivelon.”

Hagrid ankaŭ ne permesis al Hari aĉeti kaldronon el pura oro (“Via listo specifas stanalojan”), sed ili ekhavis netan vektopesilon por pesi ingrediencojn de pocioj, kaj etendeblan latunan teleskopon. Tiam ili vizitis la apotekon, kiu sufiĉe interesis por kompensi la aĉan haladzon, iun miksaĵon de putraj ovoĵoj kaj kadukaj brasikoj. Bareloj da ŝlimaj aferoj staris sur la planko; potoj da herboj, sekigitaj radikoj kaj multkoloraj pulvoroj staris en vicoj laŭ la muroj; faskoj da plumoj, ĉenoj da dentegoj kaj tordaj ungoj pendis de la plafono. Dum Hagrid petis al la viro malantaŭ la vendotablo pri stoko de bazaj pociaj ingrediencoj por Hari, Hari mem ekzamenis arĝentajn unikornajn kornojn po dudek unu galionoj por unu, kaj etetajn brilnigrajn okulojn de skaraboj (po kvin knetoj por taspleno).

Ekstere de la apoteko, Hagrid denove kontrolis la liston de Hari.

“Nur vi’ vergo restes—‘o, jes, kaj mi jam ne don’s al vi jon pro via naskiĝdatr’ven’.”

Hari sentis sin ruĝiĝi.

“Vi ne bezonas—”

“Mi scies, ke m’ ne b’zones fari ti’n. Jen ide’, mi ‘ĉetos por vi animalon. Nek bufon, la bufoj elmodiĝis antaŭ jaroj, oni priridus v’n—kaj m’ ne ŝates la katojn, mi ternes pro ili. Mi ‘avigos al vi strigon. Ĉiuj geknaboj d’zires strigojn, ili estas ege utilaj, liveras vi’n poŝton kaj ĉi’n ajn.”

Dudek minutojn poste, ili eliris el Eejlopsa Emporio de Strigoj, kiu estintis malluma kaj plena je susurado kaj flirtantaj juvelbrilaj okuloj. Hari nun portis grandan kaĝon kiu enhavis belan neĝostrigon, profunde